

Διαχείριση της διαφορετικότητας στη σχολική τάξη

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Στο διαπολιτισμικό μοντέλο, εκπαιδευτικοί και μαθητές μαθαίνουν να σέβονται τις πολιτισμικές διαφορές τους και να κατανοούν τα κοινά τους σημεία. Οι εκπαιδευτικοί δρουν ως διευκολυντές της συνεργασίας μεταξύ των μαθητών σε ποικίλες δραστηριότητες της τάξης προκειμένου να πραγματοποιήσουν διεργασίες «πολιτισμικού συγκρητισμού»^[1].

Πρωθούν συζητήσεις στην τάξη παρακινώντας τους μαθητές τους να εκφράσουν τις θέσεις τους. Εκπαιδευτικοί και μαθητές αντιμάχονται της «καταπίεσης», προάγοντας την ενσυναίσθηση και την εξέταση των διακρίσεων από την πλευρά των μεταναστών με απώτερο στόχο τον κοινωνικό μετασχηματισμό.

Η διδασκαλία αποκαλύπτει «κρυφές» κοινωνικές διεργασίες που συμβάλλουν στη διαίωνιση των κοινωνικών διακρίσεων. Ταυτοχρόνως, κινείται πέρα από την απλουστευμένη κατανόηση, στην απόκτηση δεξιοτήτων που επιτρέπουν την αλλαγή των εν λόγω διεργασιών^[2].

Επίσης, η διδασκαλία ευνοεί την επιτυχία όλων των μαθητών ανεξαρτήτως εθνικότητας, φύλου, κοινωνικής διαστρωμάτωσης ή αναπηρίας, μέσω της ανάπτυξης προγραμμάτων σπουδών που ενθαρρύνουν τη συμμετοχή όλων των μαθητών, οι οποίοι δρουν ενεργά στη μάθησή τους.

Η συνεργατική μάθηση, όσο και η εξατομικευμένη διδασκαλία, επικεντρώνονται σε παιδοκεντρικές προσεγγίσεις, οι οποίες αποτελούν προϋπόθεση της συμπερίληψης. Οι εκπαιδευτικοί αναγνωρίζουν την ανάγκη για εξατομικευμένη στήριξη των μαθητών τους. Αυτή η εκπαιδευτική αλλαγή ενισχύει μια παιδοκεντρική προσέγγιση που εξασφαλίζει την πνευματική και προσωπική ανάπτυξη όλων των μαθητών, παρέχοντάς τους σημαντικούς ρόλους στη διδακτική/μαθησιακή διαδικασία.

Τέτοιες πρακτικές επικεντρώνονται στον εκ νέου σχεδιασμό των εκπαιδευτικών θεσμών, ούτως ώστε να ανταποκριθούν στα διαφορετικά σημεία αφετηρίας των παιδιών, αλλά και στα εξατομικευμένα τους ενδιαφέροντα, μαθησιακά στιλ και ανάγκες. Η «ετοιμότητα» των εκπαιδευτικών διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στην υλοποίηση της διαπολιτισμικής εκπαίδευσης.

Οι εκπαιδευτικοί πρέπει να αξιολογούν κριτικά τις πρακτικές, το διδακτικό στιλ και τις στρατηγικές που υιοθετούν για τη διαχείριση της διαφορετικότητας. Αναμφισβήτητα, η προετοιμασία των εκπαιδευτικών για να διδάξουν επιτυχώς σε διαπολιτισμικές τάξεις έγκειται στην ολοκληρωμένη κατάρτιση τους.

Εν κατακλείδι, η κατάρτιση των εκπαιδευτικών αποσκοπεί στην ανάπτυξη παιδαγωγικών δεξιοτήτων και πρακτικών, όπως η εποπτικοποίηση της διδασκαλίας, καθώς και η συνεργασία τους με τους γονείς και τις κοινότητες των μεταναστών μαθητών.

[1] Bhabha, H. K. (1995). 'Signs Taken for Wonders', in: B. Ashcroft, G. Griffiths and H. Tiffin (Eds) *The Identity*, London: Sage Publications.

[2] Leclercq, J. M. (2002). *The Lessons of Thirty Years of European Co-Operation for Intercultural Education*, Strasbourg: Steering Committee for Education.